

НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ПЕРЕБУДОВИ СИСТЕМИ ОХОРОНИ СУСПІЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я НА РЕГІОНАЛЬНОМУ ТА МІСЦЕВОМУ РІВНЯХ В УКРАЇНІ

Пак С. Я. – аспірант

*Національна академія державного управління при Президентові України
Кафедра управління охороною суспільного здоров'я*

Незважаючи на те, що бюджетне фінансування сфери охорони здоров'я за останні 10 років зросло майже у десять разів (у 2000 р. – 4,8 млрд. грн., а у 2010 р. – 41,7 млрд. грн.), об'єктивного покращення фінансового забезпечення та показників діяльності галузі не відбувається. Це підтверджує необхідність реформування сфери охорони здоров'я, що повинно мати поетапний комплексний характер і передбачати суспільно очікувані результати та здійснюватися органами державного управління усіх рівнів.

На основі Постанови Кабінету Міністрів України „Деякі питання удосконалення системи охорони здоров'я“ від 17 лютого 2010 р. N 208 і Закону України „Про порядок проведення реформування системи охорони здоров'я у Вінницькій, Дніпропетровській, Донецькій областях та місті Києві“ від 7 липня 2011 року N 3612-VI сформульовано наступні основні напрями функціональної та структурної перебудови системи охорони здоров'я в Україні:

1. Удосконалення законодавчого забезпечення системи охорони здоров'я передбачає визначення базового пакету надання медичних послуг з метою забезпечення гарантованої державою безоплатної медичної допомоги;
2. Збільшення ресурсного забезпечення шляхом розвитку багатоканального фінансування системи охорони здоров'я, перерозподілу ресурсів між її закладами;
3. Планування та прогнозування розвитку мережі комунальних закладів охорони здоров'я з урахуванням профілю, спеціалізації та нормативів медичного обслуговування населення за видами медичної допомоги;
4. Підвищення якості послуг через запровадження системи індикаторів якості первинної, вторинної (спеціалізованої), третинної (високоспеціалізованої) та екстреної медичної допомоги;
5. Покращення якості кадрового забезпечення через уведення системи прогнозування на довгострокову перспективу за категоріями медичного персоналу, відповідно до потреб закладів охорони здоров'я;
6. Стимулювання розвитку добровільного медичного страхування з метою забезпечення принципу багатоканальності фінансування і, зокрема, використання ресурсів приватних медичних закладів;
8. Створення найбільш оптимальної для України національної моделі охорони здоров'я, діяльність та інфраструктура якої відповідатимуть потребам населення;
9. Розроблення компенсаторних механізмів з метою подальшого реформування системи охорони здоров'я, запровадивши обов'язкове соціальне медичне страхування;
10. Здійснення громадського контролю через зв'язок між державою, сферою охорони здоров'я і громадянським суспільством, забезпечення громадської експертизи управління, галузевого законодавства, тощо.

Слід зазначити, що у переліку розроблених та рекомендованих законодавством напрямів реформування системи охорони здоров'я не передбачається створення чіткої адміністративної структурно-функціональної моделі управління, особливо на регіональному та місцевому рівнях. Нині існуюча модель обмежує можливості запровадження реформ через недосконалість організаційно-правових механізмів, оскільки наявність суміжної компетенції місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування породжує дублювання, а звідси і втручання одних органів у діяльність інших.

Отже, ключовим та пріоритетним у проведенні реформ має бути формування збалансованої та чіткої структури державного управління охороною суспільного здоров'я в Україні, яка, у свою чергу, стане запорукою втілення усіх інших напрямів реформ галузі.